

ESPUARNES

Coneixen vostès els dibuixos de Rafael de Penagos?

Coneixen també a les quatre simpàtiques germanes figuerenques del carrer Magre?

Doncs bé: nosaltres trobem una gran semblança entre els dibuixos aquells, i les dues germanes mitjanes de les quatre esmentades, sobretot en la més gran d'aquestes dues.

La línia aguda i armònica a la vegada, amb els seus ulls Penagos pur, i la seva expressió, tot ens recorda en ella les siluetes del gran mestre del traç enèrgic, fidel dibuixant del tipo femení que juga a tennis, pren el tè amb les amigues i llegeix assiduament Henri Bordeaux.

///

Hi ha una cosa que no ens es expliquem, i de la qual hem sentit a queixar-se molts amics nostres.

Fulano, per exemple, s'en va al passeig i es crusa amb Mengana; aquesta el saluda amablement perquè es coneixen.

L'endemà, el mateix Fulano es torna a crusar amb la mateixa Mengana, però aquesta porta capell o vestit nou, o polvos «Maja», i ja no el saluda ni sembla que el conegui.

Perquè aquest canvi? Res més que per el capell, o pel vestit, o bé pels polvos, que certes «sanyorettes» jutgen com un obstacle per a saludar degudament.

I és això el que no podem explicar-nos. Que les pretensions arribin a n'aquest punt de canviar tant la «saludabilitat» de les persones, quan canvien d'indumentaria.

Veritablement, nosaltres que lo mateix saludem al Marquès de Comillas que al nostre llimpia-botes, ens extranyem de tot. ¿No és veritat?

*No tot el que porta gorra
Es el moço de la torra.*

ROVIRA I VIRGILI.

¡Valguens Sant Cristófol! i quina nova protegida té aquest sant d'ençà de pocs dies! (Perquè ja deuen sapiguer vostès, que Sant Cristófol es el patró dels xòfers).

Hem vist a l'Elv.r.t. guiant el seu «Ford», pausadament, gràcilment, amb la mateixa gracia que somriu i que sab dir les coses.

L'AGAPITU l'aplaudeix i la felicita a la simpàtica «guiadora», però també li recomana insistentment, que vagi amb compte de no fer cap atropell. I no volem dir are els atropells físics

vulgus desgràcies, que amb la perícia en ella manifestada no poden tenir lloc, sinó els atropells morals que involuntariament pugui ser-ne la causa.

Nosaltres sabem un jove que té el cor seriament atropellat per l'atracció d'aquesta nova i bonica «dilettanti» del volant.

///

En les files aristocràtiques hi ha hagut un nou ingrés.

Aquell jove alt, que pateix una malaltia estranya: l'«*americanitis aguda*» i que n'és víctima fa temps en la seva indumentaria, i en el seu físic.

Tot en ell es americà o almenys vol ser ho. Del capell a les sabates, passant pel coll, la corbata, el trajo, i els calçotets. Té un esperit d'imitació perfecte. Camina a lo Franck Mayo, parla a lo Hoot Gibson, riu a lo Wallace Reid i estornuda a lo Douglas Fairbanks.

Nosaltres posem un document preciós al nostre arxiu en el calaix corresponent a n'aquest jove. El calaix S.

Es una tarja de visita que diu així:

RUPERT STANLEY ROWALT

Actor cinematogràfic

No es més que la mostra de les duescentes targetes que com aqueixa es va fer el jove al·ludit quan estava a Barcelona abusant de la seva pinta *yankee* (?) del Pla de la Boqueria.

No el coneixen?

Daràn razón a qualsevol botiga de les que formen un xamfrà molt céntric on Rupert Stanley Rowalt es troba tot lo dia de guardia, mirant al cel.

*Mai serà honest aquell ball
Que es balli de cap per 'vall.*

VILALLONGA.

Voldriem dir l'elogi del vostre encís suprem, Ramona, flor endolada, la més bella en un jardí de noies, la més forta en un ramell d'esguards.

Voldriem dir-vos bé l'atracció del vostre ritme i del vostre caminar d'«enfant terrible», i el vostre aire total de «child» anglesa, quelcom mediterrani no obstant malgrat semblar vinguda d'un «cottage» sotmergit en les boires del Nord.

No sabem en quin marc preferiríem veureu's: com del sol, de la boira en tindríeu un encant.

Sense el sol d'Empordà, els vostres cabells no lluiríen captivants; més amb la boira d'Albió els